

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש



פינחס

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב

(תרגום הפשוט)



יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושלוש לבריאה
מאתיים שנה להסתלקות-החילולא של כ"ק אדמו"ר הזקן

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני
נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח
וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני
נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנם

הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה
ומשפחתם שיחיו ימיני

* * *

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' פינחס בן הו"ח ר' דוד ע"ה
קונין
נפטר אור ליום ד' פ' פינחס, כ"א תמוז ה'תשע"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י אנ"ש דקאליפארניע שיחיו

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".

מעייני חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הגדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלת קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ילקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחוברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

אם גם בקשר לחידושי תורה, כפי שהגמרא מספרת במסכת מנחות⁷ שרבי עקיבא אמר דבר הלכה שאף משה רבנו לא ידע עליה – וגם בקיום המצוות, המוטל על כל אחד לבצע, ואין אחד נוגע בפרנסתו של חברו. מה שכתוב⁸ "זכה – נוטל חלקו וחלק חברו" – אמור בקשר לגן-עדן, שהוא שכר המצוות, אבל במצוה עצמה, הנעלית משכרה, יש לכל אחד חלקו שלו. לפיכך יתכן שאחר אינו עושה זאת משום שהדבר מענינו הוא שעליו לעשותו.

ב. לגבי פנחס נאמר⁹: "פנחס – זה אליהו". ונשאלת הקושיא: הרי תחלה היה פנחס ולאחר מכן היה אליהו, והיה, איפוא, צריך לכתוב "אליהו – זה פנחס"? התירוץ לדבר הוא לפי הנאמר בזהר¹⁰ שאליהו היה עוד קודם לכן, אלא שלא היה אז ילוד אשה, כי אם מלאך, ולכן נאמר: "פנחס – זה אליהו".

משמעות הדברים בעבודת ה' היא:

הרי הוסבר לעיל כי כל אחד נדרש לא לבדוק אחרי הזולת כי אם לבצע כל ענין הבא לידו. ונשאלת השאלה: מנין לקחת כח לכך? – באה, איפוא, התשובה: "פנחס – זה אליהו". מאחר שהקב"ה זימן לאדם דבר שעליו לעשותו במסירת-נפש, ניתנים לו כחות לכך, ויתכן אף שמתלבש בו ניצוץ של מי שאינו ילוד אשה.

א. בפרשת השבוע מסופר, כי בשעה שאירע מעשה זמרי, לא ידעו בני ישראל מה לעשות, למרות שהיו במקום משה ואלעזר וזקני ישראל. נענה פנחס, שהיה אז הצעיר שבחבורה¹ (הגמרא² מפרטת את הסדר בו לימד משה את התורה לבני ישראל: תחלה למד עם אהרן, לאחר מכן עם אלעזר ואיתמר, אחר – עם שבעים הזקנים, ואחרי כן עם כל ישראל. נמצא שפנחס למד תורה יחד עם כל ישראל) ואמר: "... קנאים פוגעים בו". אמרו לו: "קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא"³ (=קריין האגרת הוא שיהא השליח)...

ההוראה מן האמור היא:

יש ענינים שהגדולים שבדור שותקים ביחס להם ואינם מגיבים עליהם. אין זו תמיד הוכחה שאין לעשות דבר, ולמצוא חשבונות ופולפולים להתחמק מכך. יש לדעת שהוראה את עצמו מסוגל לעשות בנידון – צריך לעשות, והעובדה שגדולים ממנו אין אומרים דבר – היא, אולי, "כדי שיטול פנחס את הכהונה"⁴, כלומר: זה חלקו הוא המוטל עליו "לברר", ודוקא עלי-ידו – להגיע לשלימותו.

כשם שבגשמיות יש לכל אחד חלקו שלו ואין נוגע בפרנסתו של חברו⁵ – כך, וכל שכן וקל וחומר, ברוחניות – יש לכל אחד חלקו בתורה

– עליו נאמר: "ותן חלקנו בתורתך"⁶, שאין משמעותו רק בקשר להבנת תורה, כי

(1) במדבר רבה פרשה כ, כה. תנחומא בלק, כא.

(2) עירובין נד, ב.

(3) סנהדרין פב, א.

(4) במדבר רבה פרשה כ, כד.

(5) על דרך אין אדם נוגע במוכח לחברו – יומא לה, ב.

(6) אבות פירק ה משנה כ.

(7) כט, ב.

(8) תגיגה טו, א.

(9) תרגום יונתן וארא ו, יח. ילקוט שמעוני ריש פ'

פנחס. וזה חלק ב קצ, סע"ב. רלב"ג מלכים א יז, א.

(10) חלק א מו, ב. עיין שם בהגהות דרך אמת ועוד.

ואין מורין כן¹⁵ ו"קנאין פוגעין בו"¹⁶. כלומר: ישנם דברים שכאשר באה אודותם שאלה לבית דין כיצד יש להתנהג בהם – ישיבו בשלילה, משום שכך כתוב בשלחן- ערוך, ועם זאת מופיעה באותו שלחן-ערוך ההלכה של "קנאין פוגעים בו", כלומר: כשהאדם לא בא לבית-דין כי אם עושה כהרגשתו הנובעת מפנימיות נפשו – עשה כפי ההלכה ("הלכה ואין מורין כן") וכיוון לרצון העליון.

תמיד, יש בכל דבר לשאול את פי בית- דין, אבל כשמדובר בקנאת ה' צבאות, הרי הדבר דוגמת הנאמר¹⁷ שכל השואל בעניני פקוח נפש הוא שופך דמים, שכן הדבר צריך להשפיע עליו כל כך עד שיעשה את הפעולה מעצמו, מבלי לשאול בבית-דין. כך גם בשעה שמתעוררת קנאת ה', הכובשת את פנימיות נפשו – אין האדם פונה לבית דין לשאול. או אין הוא מעונין לצעוד אך ורק על גשר של ברזל ולא לעשות דבר בלי שאלת בית-דין – שכן חבל על כל רגע. יתר על כן: אף כשידוע שבית-דין פוסק בנידון לשלילה – הרי "קנאים פוגעים בו", והדבר מתאים לרצון העליון שהרי "קנאים פוגעים בו" היא הלכה בשלחן-ערוך.

הסברת הדבר היא:

"אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות"¹⁸. יהודי כשלעצמו – כפי שאמר אדמו"ר הזקן – "יהודי אינו רוצה ואינו יכול להיות נפרד מאלקות", אלא שמשום רוח השטות, מחמת הבהמה שבקרבו, הנפש הבהמית, עלול הוא לעשות מעשה בהמה.

ג. ההוראה שבדבר לאברכים שבדורנו היא שאין עליהם לערוך חישובים שפלונני מסוגל לעשות ופלונני מסוגל לעשות – אלא שכל דבר הבא לידם – עליהם לדעת – חלקם הם, ויש להם כחות לכך, וצריכים הם לעשותו במסירת-נפש.

מסירת-נפש – כפי שאמר הרבי: אין משמעותה של מסירת נפש – לעלות לגג ולקפוץ הימנו, ח"ו. מסירת נפש צריכה להיות בלי רעש ושואן, "לא ברעש הוי"¹¹. מסירת נפש צריכה להיות בכל הפעולות היום-יומיות, "אוטם אזנו וגו' ועוצם עיניו"¹². אפילו לגבי למוד התורה דרושה מסירת נפש: לא לקחת את התורה אליו, כי אם לקחת את עצמו אל התורה... וכשיש רצון באמת – ודאי יושג הדבר.

וכשישנה מסירת נפש של פנחס הרי גם "פנחס – זה אליהו", שיבשר את הגאולה¹³, כלומר: כל ה"עבודה" העכשוית היא הכנה למשיח, לעשות את העולם – מקדש לו, יתברך.

(משיחת י"ב תמוז, תשי"ד)

ד. בפרשת השבוע מסופר אודות פנחס שקינא קנאת ה' צבאות. הכלל הוא: "אי אפשר לבית המדרש בלא חידוש"¹⁴. הדברים אמורים בתורה שבעל-פה, ואם כן בתורה שבכתב, שמכל אות שבה נלמדות הלכות שלמות – כל שכן שסיפור שלם, כהסיפור אודות פנחס, יש בו חידוש.

מה החידוש בספור זה? – הענין של "הלכה

לעילוי נשמת

החייל ב"צבאות השם" שכנא ע"ה
בן ר' שלמה אלי' שיחי
נפטר בדמי ימיו, כ"א מנ"א ה'תשנ"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות אחיו ואחיותיו שיחי

ולזכות הוריו

הרה"ת ר' שלמה אלי' וזוגתו מרת שרה שיחי
מארקאוויטש

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחי
שגלוב

* * *

לעילוי נשמת

ר' משה עזיז ב"ר אלי' ע"ה

נפטר ביום כ"ג ניסן - אסחה"פ, ה'תש"ע
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בני משפחתו שיחי

* * *

לעילוי נשמת

ר' נוריא-ל ב"ר אשר ע"ה חביביאן

נפטר אור ליום ב' דחג הפסח - ט"ז ניסן, ה'תש"ע
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' אשר וזוגתו מרת אסתר

ומשפחתם שיחי חביביאן

(15) עירובין ז, א. ביצה כה, ב.

(16) סנהדרין פב, א.

(17) ירושלמי יומא פרק ח הלכה ה.

(18) סוטה ג, א.

(11) מלכים א יט, יא.

(12) ישעיה לג, טו. וראה קונטרס העבודה פרק ב.

(13) תרגום יונתן וארא ו, ח.

(14) תגיגה ג, א.

לפיכך כשהוא מתעורר בקנאות, לא לכבודו או לכבוד בית אבא, כי אם "קנא קנאתי להוי'", והדבר משתלט עליו במדה כזו שאינו מהרהר אם עובר הוא עבירה בכך או לא, משום שכולו חדור קנאות להוי' – הרי סילק בכך את עצמו הוא לצדדים, וכשאדם מסלק את גופו ונפשו הבהמית לצדדים ונותרת רק הנפש האלקית, שהיא תמיד אמנה אתו, יתברך¹⁹ וממנה נובעת הקנאות בנפשו, ודאי הדבר שהנשמה לכשעצמה, ללא בלבולי הנפש הבהמית, מכוונת לרצון העליון.

לפיכך אנו רואים שע"כ שפנחס הרג את זמרי – מיד "ותעצר המגפה". פנחס הציל כמה אלפים מישראל מעוון חמור ביותר, עוון "בעל פעור", שעליו נאמר במדרש²⁰ שהוא מקטרטג תמיד על ישראל ומשה רבנו דוחה את הקטרוג – דבר שלא נאמר על שום עוון, ומעוון זה הציל פנחס את בני ישראל. לכן זכה ל"הנני נותן לו את בריתי שלום", ופנחס זה אליהו הבא לכל ברית מילה²¹ והוא יבשר את הגאולה.

ה. גם עתה זמן מגיפה, ר"ל, כפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר שהקב"ה הצית את כתלי הגלות²². אין צורך להוכחות והסברות לכך, כי הדבר נראה באופן מוחשי. באופן מוחשי רואים שכמה וכמה מישראל בחוץ לארץ ובארץ הקדושה ת"ו נאבדים ליהדות. הם צועדים בדרך עקלתון המובילה אותם לידי כך שיהיו, ח"ו, למתנגדים להוי' ולתורתו. בזמן כזה, זמן של דליקה, זמן בו עלולים ילד או

ילדה יהודים להיאבד מן היהדות – בזמן כזה אין צורך ללכת לבית דין ולעיין בספרים אם מותר לבטל שעה של לימוד לשם כך אם לאו, ושאלות דומות אחרות – שכן מסוכן לדחות כל דקה: עת לעשות.

בתקופה כזאת צריך כל יהודי להדליק את הקנאות שבנפשו, דבר האפשרי באמצעות פנימיות התורה, לצאת מד' אמותיו וללכת ליהודים ולדבר אתם בדרכי נועם ובדברי רגש. אין להכנס אתם בויכוחים שכליים, שכן בשעת דליקה אין זמן לכך, ובכלל – כשמדובר בפקוח נפשות קשה לשכנע את הזולת בויכוחים שכליים. יש לפנות אל הזולת ברגש – בשפת הנשמה – ובכך להצית את האש שבקרבנו – "רשפיה רשפי או שלהבת י"ה"²³, ואז – "ותעצר המגפה".

או זוכים לידי כך שפנחס, זה אליהו, יבוא "לפני יום הגדול והנורא, והשיב לב אבות על בנים וגו'"²⁴, ויבשר את הגאולה על ידי משיח צדקנו במהרה בימינו.

(משיחת י"ב תמוז, תשי"ג)

1. אחד מחידושי הדברים בפ' פנחס הוא סדר ההתנחלות.

ענין הקרבנות וכן ענין ספירת בני ישראל מופיעים גם בפרשיות אחרות בהרחבה, אבל סדרי נחלה בכלל וסדרי נחלה בארץ ישראל בפרט, מפורטים בפרשת פנחס.

סדרי ההתנחלות בארץ ישראל נקבעו על פי גורל: "אך בגורל יחלק את הארץ". בגמרא ובמדרש²⁵ מוסבר שהם נקבעו על פי הגורל וגם על פי האורים והתומים.

(23) שיר השירים ח, ו.

(24) מלאכי ג כג-כד.

(25) בבא בתרא קכב, א. במדבר רבה על הפסוק.

(19) תניא פרק כד.

(20) תוספות סוטה סוף פרק א. פרקי דרבי אליעזר סוף פרק מה. ועוד.

(21) פרקי דרבי אליעזר פרק כט. אבודרהם הלכות ברית מילה.

(22) היום יום עמוד 12.



שיכול להגיע אליו, וכיון שדיבורו בזה בא מפנימיותו, הרי הם דברים היוצאים מן הלב ונכנסים אל הלב' ופועלים פעולתם, ועאכו"כ ע"י זה שמראה דוגמא ח"י מעבודת עצמו, עד שפועל שגם השומעים נעשים מדברים – "הגורל הי' מדבר".

בני ביתו, באַ די קרובים אליו, ועאכו"כ באַ זיינע תלמידים, ביז אַז ער רעדט וועגן דעם מיט די אַלע צו וועמען ער קען דערגרייכן, און וויבאלד אַז דאָס קומט פון זיין פנימיות, רעדט ער דברים היוצאים מן הלב וואָס נכנסים אל הלב, ופועלים פעולתם, ועאכו"כ דורך דעם וואָס ער באַווייזט אַ דוגמא חיי' פון זיין אייגענע עבודה. ביז אַז ער מאַכט אַז אויך די שומעים ווערן מדברים – „הגורל הי' מדבר“.

(משיחות ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב, כ"ד תמוז תנש"א)

6 ספר הישר לר"ת סי"ג. הובא בשל"ה סט, א.



לפי כל סימני הגאולה נמצאים אנו ממש בסמיכות לגאולה, וכמו שהודיע, פירסם והכריז כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו את כל העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"¹, וסיימו גם את "עמדו הכן כולכם"², זאת אומרת שכבר "הכל מוכן לסעודה"³, וכבר מוכנים לגשת לשולחן, ולאכול את סעודת לויתן ושור הבר, כיון ש"הנה זה (משיח) בא"⁴, תיכף ומיד ממש!

* * *

ובאותיות פשוטות: בעמדנו קרוב ממש לפני הגאולה – צריך כל יהודי להתרגל לגאולה ולהעמיד את עצמו במצב ורגש של גאולה, על ידי שיהפוך את יומו הפרטי ל"יום גאולה (פרטית)", ואת מקומו הפרטי – ל"ארץ ישראל", ע"י זה שעושה העבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.

וכתוצאה משלימות העבודה הפרטית (במחשבה דיבור ומעשה) – הרי זה צריך להתבטא גם בדיבורו, ע"ד "הגורל הי' מדבר", דמכיון שהוא חדור בפנימיות בהוראה והעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל"⁵, מתוך חיות פנימית – הרי מדבר הוא אודות זה מתוך חיות גם לאחרים, ומפרסם את ההוראה ד"עשה כאן ארץ ישראל" בין בני ביתו, בין הקרובים אליו, ועאכו"כ בין תלמידיו, עד שמדבר אודות זה עם כל מי

יש, לכאורה, להבין: כיון שהסדר של חלוקת ארץ ישראל בגשמיות הוא משום שכך סדר חלוקת ארץ ישראל ברוחניות – הרי פירוש הדבר שסדר ה"חלוקה" בעבודת ה'²⁶ הוא על פי הגורל, והרי סדרי העבודה צריכים להיות על פי שכל, ולא על פי הגורל – שהוא למעלה מטעם ודעת!?

נכון, אמנם, שיסוד העבודה הוא דוקא – קבלת עול, אך היא יסוד העבודה בלבד, ואילו ראשית העבודה, כשיש לברר כיצד לעשות, מה מותר ומה אסור, צריכה להיות על פי התורה, ומוכרח לשם כך שכל והשגה. כיצד, איפוא, נאמר שה"חלוקה", כלומר הבירור והסיווג של העבודה המעשית, היא על פי גורל?

יתר על כן בלתי מובן הנאמר "אך בגורל יחלק את הארץ", והרי "אך" הוא מיעוט ופירוש הדבר שהחלוקה צריכה להיות רק על פי גורל, ולכאורה צריכה היא להיות רק על פי טעם ודעת?

ז. במאמר לאדמו"ר בעל ה"צמח צדק"²⁷ וכן במאמרים לרבותינו שלאחריו, מדובר הענין של "אך בגורל יחלק את הארץ" כפי שהוא בנפש ובעבודת ה'. לפי המוסבר שם מתורצת גם הקושיא האמורה:

גורל הוא הרי דבר הנעלה מטעם ודעת, וחלוקת הארץ חייב להיות אמנם רק על פי גורל, משום שהחלוקה נובעת מענין שלמעלה מטעם ודעת.

והביאור בזה, ובהקדמה:

למרות שכל יהודי חייב בכל המצוות,

ישנם, בכל זאת, לכל יהודי ענינים מיוחדים השייכים אליו בפרט.

כפי שבתניא, אגרת הקדש²⁸ מוסברת העובדה שאנו מוצאים בתנאים ואמוראים שהיו זהירים טפי (במדה יתרה) במצוות מסוימות: הם היו זהירים בכל המצוות, אך בענינים מסוימים היו זהירים טפי, לפי שהענינים היו שייכים להם בפרט, ובאמצעותם היתה גם ה"המשכה" והעליה של קיום שאר המצוות שלהם.

שייכות הענינים המיוחדים לכל אחד אינה על פי טעם ודעת, על פי הבנת שכלו שיש לו קשר מיוחד לענינים אלו – כי אם למעלה מטעם ודעת, ענין הגורל.

ח. לפיכך, כשאדם רואה שיש לו לגבי מצוה מסוימת העלמות והסתרים במדה יתרה – משמש הדבר הוכחה²⁹ כי יש למצוה זו שייכות יתרה אליו. מעובדה זו עצמה שנערמים קשיים במדה כזו – יש להוכיח שהדבר נוגע לו יותר.

ואף אם אינו רואה בעיני שכלו את שייכותו לענין זה, ואדרבה: הוא רואה שמצוה זו עולה לו ביתר קושי מאחרות, או שבמקצוע פלוני בתורה אין לו עריבות והצלחה – למרות זאת הרי ענין זה הוא ענינו המיוחד השייך לו בפרט, ובאמצעותו תהיה התעלות בכלל התורה והמצוות שלו, דוקא משום כך עומד היצר הרע נגדו במדה חזקה כזו, שכן הענין נוגע לו מאד.

לפיכך אין לו להניח ענין זה ולהתמסר לענינים אחרים, כי אם, אדרבה, להשתדל

(28) סימן ז. ראה גם הקדמת הר"ח לשער ההקדמות (נדפס גם בסוף קונטרס עץ החיים עמוד 73 בסופו). ספר השיחות קיץ הש"ת עמוד 22.
(29) ראה קונטרס העבודה סוף פרק ו.

(26) ראה תורה אור תחילת פרשת וישב. תורת חיים שם.
(27) ראה ד"ה אך בגורל – אודות פינחס ע' א"נט. ספר תרכ"ז, דשנת תרמ"ו.
(28) ראה גם הקדמת הר"ח לשער ההקדמות (נדפס גם בסוף קונטרס עץ החיים עמוד 73 בסופו). ספר השיחות קיץ הש"ת עמוד 22.
(29) ראה קונטרס העבודה סוף פרק ו.

דוקא בעשיית ענין זה, שכן הוא נוגע לו ביותר. עובדה זו עצמה שאין הוא מבין את הקשר אליו ואינו רואה שהדבר נוגע לו במיוחד – היא אחת ההעלמות וההסתרים.

ט. כך יובן הנאמר "אך בגורל יחלק את הארץ" – בגורל שהוא למעלה מטעם ודעת.

בארץ ישראל היו חלקים מסוגים שונים: הר, שפלה, ועמק, שדה לבן, שדה פרדס³⁰ וכו'. החלוקה, שפלוני קיבל בהר ופלוני בשפלה ועמק, זה בשדה הפרדס וזה בשדה הלבן, היתה בהתאם למדת שייכותו הפרטית של כל אחד לארץ ישראל הרוחנית, שהתבטאה לכן בחלוקה כזו בארץ ישראל הגשמית.

(30) ראה בבא בתרא קכב, א. ומבואר בספר המאמרים תרכ"ז עמוד רה.

משום כך "אך בגורל יחלק את הארץ", כי שייכותו של כל אחד לחלקו אינה שייכות לפי טעם ודעת, כי אם ענין שלמעלה מטעם ודעת, שדוגמתו למטה הוא ענין הגורל.

י. כיון שהדברים סופרו לנו, והתורה היא נצחית בכל זמן ובכל מקום – נוגע הדבר לנו במיוחד:

לכל אחד ענין מיוחד השייך לו בפרט, ולמרות ההעלמות וההסתרים שיש לו בענין זה – ואדרבה, כאמור: מפני שהוא רואה שהיצר הרע, העולם, עומד לנגדו – עליו להשתדל יותר ויותר לעשות אותו, כי הענין שייך לו במיוחד, ובאמצעותו תהיה המשכה ועליה גם בשאר עניניו.

(משיחת ט"ז תמוז, תשי"ב)

הוספה

בשורת הגאולה

לא.

לויט אלע סימני הגאולה האלט מען שוין ממש בא דער גאולה, ווי כ"ק מו"ח אדמו"ר האט מודיע, מפרסם און מכריז געווען, אז מ'האט שוין אלץ פאָרענדיקט, כולל אויך, "צופוצן די קנעפּ", און אויך פאָרענדיקט דעם, "עמדו הכן כולכם", דאָס הייסט אז ס'איז שוין, "הכל מוכן לסעודה", און מ'איז שוין גרייט צוגיין צום טיש, און עסן סעודת לויתן ושור הבר, וואָרום, "הנה זה (משיח) בא", תיכף ומיד ממש!

* * *

ובאותיות פשוטות: שטייענדיק קרוב גלייך פאָר דער גאולה – דאָרף יעדער איד זיך איינגעוואוינען צו דער גאולה און זיך אַריינשטעלן אין אַ מצב ורגש של גאולה, דורך מאַכן זיין פרטיות'דיקן טאָג אַ "גאולה (פרטית) טאָג", און מאַכן זיין מקום פרטי – "ארץ ישראל", דורך דעם וואָס ער טוט די עבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.

און אַלס אַ תוצאה פון די אייגענע שלימות העבודה (במחשבה דיבור ומעשה) – דאָרף זיך דאָס אויך אַרויסזאָגען אין זיין דיבור, ע"ד ווי "הגורל הי' מדבר", אַז וויבאַלד ער איז דורכגענומען בפנימיות מיט דער הוראה ועבודה פון "מאָך דאָ ארץ ישראל", מיט אַן אינערלעכע לעבעדיקייט – רעדט ער וועגן דעם מיט חיות אויך צו אַנדערע, און איז מפרסם די הוראה פון "מאָך דאָ ארץ ישראל" באַ

(1) ראה שיחת שמחת תרפ"ט.

(2) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ע' רעט. וראה, "היום יום" טו טבת.

(3) ל' המשנה – אבות פ"ג מט"ז.

(4) שה"ש ב, ח. ובשהש"ר עה"פ.

(5) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תפה ואלך.

לזכות

כ"ק אַדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וּרְבִינוּ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ

🕊 🕊 🕊

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

🕊 🕊 🕊

יחי אַדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וּרְבִינוּ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ

לְעוֹלָם וָעֶד